

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum
Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs**

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. XIX. Quòd Albertus quotidie legit integrum Psalterium Daudicum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

dant, ne fatui videantur. Hæc iam notata produnt, quare de artibus suspectis & Nigromantia notitiam habere voluit, & quàm vtiliter ipse nobis venenum & falsitates earum ostenderit. de quibus multa alia hîc possemus adducere, sed causa breuitatis sunt omissa, vt Legendam consequenter valeamus prosequi.

CAPVT XIX.

Quòd Albertus quotidie legit integrum Psalterium Dauidicum.

Eo autem tempore, vt præfatus sum, Alberto Coloniae Lectore existente, postquam de Parisiis in Theologia Magister promotus venerat, doctrinarum fluente, vtpote ex abundantiori fonte, in communi omnibus manabant. Non mirum, quia & ipse qui discipulis fons extitit, de fontibus Saluatoris, tamquam pelago inexhausto, copiosius replebatur: die enim ac nocte contemplationi vacans, Spiritus sancti susurratio afflatus dulciter, iugi oratione vitæ venam pulsando, aquam sapientiæ salutaris,

lutaris, quam avidè sitiebat, attraxit; quemadmodum Auctor Libri Apum sæpè nominatus restatur in secundo libro cap. ultimo, sub hac forma verborum dicens: *Vidi, & certissimè expertus sum, sicut auditor eius per multum tempus, quòd venerabilis ille Magister, Frater Albertus Ordinis Prædicatorum, multis annis ferè quotidie, cùm tamen in cathedra regeret, tantum de die ac nocte orationibus incumberet, ut Psalterium Davidicum legeret, & interdum dictis Horis, Lectionibus, & Disputationibus terminatis, semper contemplationi diuinæ & meditationibus insudaret. Quid miri ergo, si talis homo supra hominem in scientia profecerit, qui tam sanctè, tam integrè in virtute profecit? De quo etiam dicimus, quòd miraculis multis claruit, quæ eius vitæ meritum demonstrant.* hæc de verbo ad verbum Auctor Libri Apum, Alberti discipulus. Ex quo notandum, quantæ affectionis fuerit Albertus, qui tam copiosè ultra debitum incessanter precibus incensum voluit in ara cordis summo Deo offerre: vnde absque dubio factum arbitramur, non casu sed mentis suæ affectione, quòd tam sedulè suis in dictis,

dictis, tamquam ructus quosdam faciens ob plenitudinem deuotionis, de contemplatione, deuotione, ac oratione, sicut pietatis amator, nos admonere curauit: vnde & dicta sua singulariter magis quam ceterorum modernorum scripta Doctorum affectum inflammant, quia abundantissime Scripturæ sacræ auctoritates combinando multiplicat. Inde & ipsam sacram Theologiam ponit scientiam esse affectiuam, & quòd inquit verum in re fruibili, non vt verum simpliciter, sed vt summè beatificans, referens ad affectum vel intellectum affectiuum; allegans Apostolum ad Titum, qui dicit quòd est secundùm fidem electorum Dei, & agnitionem veritatis quæ secundùm pietatem est. id est, Theologia est cognitio veritatis, non vt veritatis simpliciter, sed vt inclinatiua est ad pietatem. Quantum verò huic suæ doctrinæ concordat operatione, & alio ostenditur, dum quatuor Sententiarum libros quoad singula contenta rememorando succinctè ad modum orationum conscripsit: necnon & Euangelia Dominicalia per circulum anni simili modo breuiùs

176 B. ALBERTI MAGNI
perstringendo exponens, in preces
vertit, ut idem sit sacerorum verborum
explanatio, & piæ mentis ad laudan-
dum orandumque supplex deuotio. Sic
pari modo totum de venerabili Sacra-
mento quem edidit Tractatum, finien-
do in vnam orationis formam rededit,
ne verum quod docuit, sincera pietate
careret. Insuper & Litaniam non suis
limitibus finit esse restrictam, sed am-
pliando nomina Sanctorum, & vario
ordine distinguens, singulares compo-
nit Orationes, non quidem verbis sed
sententia magnas. Notificant igitur
omnia ista iam præmissa, hunc virum
Dei misericordia, & insolita multis
spiritus deuotione, omne verum quod
nouerat ad pietatis affectum, eò quòd
in Domino delectabatur, ordinasse,
iuxta propriæ sententiæ dictum, quo in
quarto Sententiarum distinctione vii.
nos instruit, sic inquit: *Scire autem
nihil facit vel parum ad virtutem; velle
autem & operari, multum.*

CA-